

Ter ere van de laureaten van de veiligheid

OP 27 april 1965, in het Paleis voor Schone Kunsten van Brussel, in een zaal die door ons Economaat op sobere wijze met bloemen werd gesierd en waarvan de zijanten waren getooid met vlaggen — groen met geel — van de Voorkoming van ongevallen, en andere — mauve, wit en geel — van de Veiligheid der Exploitatie, hebben de spoor mannen eens te meer de merkwaa rdige resultaten gevierd die zij in hun strijd tegen de ongevallen blijven behalen.

De vergadering werd voorgezeten door de hh. Bertrand, minister van Verkeerswezen, omringd door de Beheerders-Afgevaardigden van het personeel, M. De Vos, Directeur-Generaal, en de hh. Directeurs.

Het muzikaal gedeelte van het programma werd opgeluisterd door het Nationaal Orkest van de Belgische Spoor mannen, onder leiding van Gaston Wellens, met de medewerking van Phil. Mees, pianist, Felix Van der Heyden, tenor, van het koor « Les Chanteurs du Rail » van Namen, onder leiding van Jean Denison, en van Lize Marke, vedette van het lichte lied.

Na een briljante ouverture, gespeeld door het orkest, gaf onze collega Van der Heyden enkele mooie bladzijden bel canto ten beste; hij vertolkte zijn liederen met een volle, krachtige stem die bij machte is de moeilijkste werken aan te kunnen en waarbij, van-

zelfsprekend, geen micro diende ingeschakeld te worden.

Het koor van Namen, opgericht in 1960 door enkele muziekliefhebbers van de C.W. Salzannes, waarbij zich achteraf spoor mannen uit heel de provincie aansloten, bracht ons vooral uiterst geslaagde, zogenoemde « half-klassieke » liederen en folkloristische wijsjes. Zij mochten een warm applaus in ontvangst nemen: wat zij ons brachten was eenvoudig, waar dig, af.

Lize Marke, onze Radio- en TV-vedette, bracht haar mannelijk publiek in verrukking met enkele succesliederen uit haar rijk repertorium. Zij zong voor alle spoor mannen, met een bijzonder aandenken aan die van Gent welke haar, toen zij nog school liep, vriendelijk bekeurden omdat zij, doodgewoon vergeten had haar abonnement te laten hernieuwen. Lize Marke zong haar liedjes met een warme, diepe stem, sprankelend van vitaliteit, ritme en frisheid. Zij die gewoon is met de meest befaamde orkesten op te treden, loofde ons nationaal ensemble en zijn chef voor de uitstekende begeleiding. Met een geestdriftig applaus betuigden de toehoorders hun instemming met deze spontane hulde aan onze uitvoerende collega's wier verband en musicaliteit indruk maakten bij een geestdriftig publiek.

Ondanks de lichte muziek en het aantrekkelijk programma week uit de zaal nooit die plechtige sfeer, zonder tierelanjntjes, die bij dergelijke gelegenheden past. Ongetwijfeld waren het kader en de uitvoering der artiesten daaraan niet vreemd. Maar het was het publiek zelf dat de algemene toon aangaf. Wij troffen er, broederlijk naast elkaar geschaard, de leden van de Nationale Paritaire Commissie en van het Nationaal Comité der Sociale Werken, de afgevaardigden van de Comités en Diensten voor Veiligheid en de afgevaardigden van de werketels die zich in de veiligheids-campagne van 1964 onderscheiden hebben. Men voelde het zo aan dat zij zich bewust waren, jawel waarlijk bewust van de waarde der spoor mannen, van hun solidariteit, van hun eerbied voor het leven, van hun plichten tegenover zichzelf, tegenover hun gezinnen en de nationale gemeenschap.

Als vanzelf schakelde het publiek dan ook over van het vermakelijke gedeelte naar de academische zitting, waarin het aandachtig de toespraken beluisterde van de woordvoerders alsmede de proclamatie der resultaten van de veiligheidswedstrijd georganiseerd door onze Sociale Werken (zie « Het Spoor » van mei) en van de veiligheidswedstrijd der exploitatie die door de Algemene Directie wordt uitgeschreven (zie blz. 27).

Toespraak van de H. M. De Vos, Directeur-Generaal

De H. Directeur-Generaal, omringd door de H. Minister en de HH. Beheerders-Afgevaardigden van het personeel.

DE jaarlijkse proclamatie van de resultaten van de veiligheidswedstrijd is een traditie geworden. De grote ruchtbaarheid die wij eraan geven beantwoordt werkelijk aan de belangrijkheid van de inzet : de vrijwaring van het zo kostbare leven van ons personeel.

Die bekommerning wordt overal gedeeld, vermits de luister van onze ceremonie door de bemoedigende aanwezigheid van talrijke personaliteiten wordt verhoogd. Ik begroet op de eerste plaats de H. Minister van Verkeerswezen, die ik bedank voor die bijzondere blijf van belangstelling voor onze actie. Mijn welkomstgroet gaat eveneens naar de HH. Beheerders, naar de vertegenwoordigers van de vreemde spoorwegnetten en van de buurtspoorwegen, naar de ambtenaren die, met toewijding en bevoegdheid, de sfeer scheppen die in staat is het aantal ongevallen te verminderen.

Ik dank oprecht de voorzitters en de leden van de veiligheidsorganen. Zij worden vandaag op heel bijzondere wijze geëerd.

Mijn hartelijke gelukwensen gaan naar de laureaten van de wedstrijd. In 't openbaar zullen zij de verdiende beloning voor hun inspanningen ontvangen, omdat hun actie als voorbeeld mag worden gesteld. Maar hun grootste voldoening is het besef dat zij daadwerkelijk hebben bijgedragen om de gezondheid van hun omgeving te beschermen. Dat is wel de mooiste vorm van beroeps-eerlijkheid en sociale geest. Ik dank er hun van ganser harte om.

De voorkoming van ongevallen is geen actie die individueel en afzonderlijk gevoerd wordt ; wil zij vruchten opleveren dan moet zij gesteund zijn op samenwerking en verstandhouding.

Samenwerking, vooreerst, in elke werketzel waar leiders, toezichtbedienden en uitvoerders elkaar zullen helpen en aanmanen om goede arbeidsgewoonten aan te nemen en om ordelijke en veilige werkplaatsen te scheppen.

Samenwerking ook op het nationaal plan. Al de bedrijven worden voortdurend voor de noodwendigheid geplaatst hun uitrusting aan te passen om de talrijke risico's op te heffen die onvermijdelijk met de vooruitgang van de techniek gepaard gaan. Allen moeten de strijd aanbinden tegen de gemeenschappelijke vijand. In stede van ieder afzonderlijk die strijd op eigen houtje te voeren, is het aan te raden onderling de opgedane ervaring uit te wisselen en nut te halen uit de bekomen resultaten. In die gedachtengang hebben we de veiligheidschefs van twee belangrijke industriële bedrijven bereid gevonden om een korte uiteenzetting over hun ondervinding te geven.

Samenwerking, ten slotte, op internationaal plan. Het jaar 1964 heeft, voor het eerst, gezien hoe verschillende netten aangesloten bij de U.I.C. zich groepeerden om op dezelfde datums « veertiendaagsen van de veiligheid » te organiseren, die gebaseerd waren op dezelfde regels. De lessen die uit dit eerste experiment getrokken werden, zullen allen ten goede komen.

De uitgaven van 1964 waren meer dan bemoedigend. Ofschoon het steeds maar moeilijker wordt beter te doen, boeken wij opnieuw een lichte daling van het ongevallenpercentage. De mensenlevens die wij moeten betreuren, zijn nog verminderd : 5 tegenover 12 in 1963 op de plaats van het werk, 5 tegen 8 op de weg naar en van het werk. In die resultaten moeten wij de wilskracht vinden om onze actie voort te zetten.

Op het stuk van de ongevallen bij de exploitatie vertoont 1964, derde jaar van de campagne, eveneens een gunstige balans : ten opzichte van 1963 werd er een vermindering van het aantal ongevallen geconstateerd van 12 %.

Door deze resultaten aangemoedigd, hebben wij het jaar 1965 ingezet. Wij zijn vast besloten ten minste even goed te doen en te beletten dat onze inspanningen zouden verzwakken.

Toespraak van de H. P. Lecomte, hoofd van de dienst voor veiligheid in de A. C. E. C. (Charleroi)

DE heer P. Lecomte vangt zijn uiteenzetting aan met er op te wijzen dat de publieke opinie het ongeval gewoonlijk slechts ziet op humanitair en sentimenteel gebied. « Het is onbetwistbaar, zegt hij, dat heel de wetgeving die de veiligheid van de mannen aan de arbeid waarborgt, zowel in technisch opzicht als op het gebied van de individuele bescherming, ingegeven is door een morele levensopvatting : de plicht om de arbeidende mens te beschermen ».

Het blijft evenwel een feit dat de voorkomingsmaatregelen eveneens als een politiek van gezond beheer kunnen worden beschouwd. Vandaar de slogan : « De veiligheid is lonend ».

Het is precies op dit terrein dat de H. Lecomte zich zal gewagen. Hij weet dat het aansnijden van het probleem uit dat gezichtspunt een steen des aanstoots is voor de publieke opinie. Handelen over de uitgaven die het gevolg zijn van de vergoeding waarop de slachtoffers aanspraak hebben, verwekt negatieve reacties, ja zelfs tegenkanting en verwijten.

Toch valt het niet te ontkennen dat de uitgaven, voor heel het land, verscheidene miljarden franken belopen en dat die bedragen zouden kunnen worden aangewend voor andere doeleinden die de gemeenschap heel wat meer baat zouden bijbrengen. Want het is tenslotte toch de gemeenschap die, in economisch opzicht, het meest te lijden heeft onder de arbeidsongevallen, en de arbeiders dienen te weten dat ook hun belang ermee gemeed is.

Nu kan het slachtoffer van een ongeval wel aanspraak maken op een vergoeding die zijn normale bezoldiging benadert, toch blijft het een feit dat de vergoeding zijn lijden niet zal uitschakelen. Ondanks de liefderijke zorg waarmee hij zou kunnen omringd worden, lijdt de invalide in zijn diepste binnenste omdat hij geen volwaardig mens meer is. Een dergelijke gemoedsgesteldheid beïnvloedt zijn humeur dat een terugslag heeft op zijn gezin en op allen die met hem omgaan. Daarbij komt dat, welke ook de dienst mag zijn die de materiële vergoeding der gekwetsten voor zijn rekening neemt (zelfstandige verzekering van de ondermring, rechtstreekse verzekering van harentwege), die last steeds terugvalt op de onderneming en dat hij, bovendien, nog verzuwaard wordt door allerhande onrechtstreekse kosten (loon voor het personeel dat de gekwetste vervangt, schade aan de machines, produktieverlies te wijten aan de tijdelijke

Toespraak van de H. J. Bormans, diensthoofd van de veiligheid in de Ford-Werke A. G. te Genk

onderbrekingen van de naaste werkmakkers van de gekwetste...) Die uitgaven worden door de onderneming verwerkt in haar kostprijzen; ze beïnvloeden de verkoopprijzen die aldus gehandicapt zijn in het spel van de concurrentie. Een dergelijke gang van zaken heeft een terugslag op de index der produktie, terugslag die uiteindelijk de gemeenschap en heel het personeel treft, met het gevolg dat de eisen van deze laatste ernstig in het gedrang komen.

De H. Lecomte is derhalve van oordeel dat inzake arbeidsveiligheid een waakzame en daadwerkelijke politiek heilzaam is voor beide partijen (patroon en arbeiders).

Om te slagen heeft die politiek meer nodig dan de actie van de patroon. De veiligheid van de arbeid en van de arbeiders moet het werk zijn van allen; niemand mag zich eraan onttrekken. Hoe zeer de leiding en de overheden zich ook mogen inspannen, die inspanning kan slechts slagen met de volledige medewerking van de afgevaardigden van de arbeiders zelf. Deze laatste hebben niet alleen tot plicht mee te werken aan de studies, maar ze moeten ook invloed uitoefenen op hun opdrachtgevers, die tevens hun werkmakkers zijn, om ze er toe te brengen hun plichten te begrijpen tegenover zichzelf, tegenover hun gezin en tegenover hun werkmakkers.

Tot slot herhaalt de H. Lecomte met nadruk en overtuiging dat de voorkoming der ongevallen heilzaam is voor iedereen en dat het ieders taak is eendrachtig de strijd aan te binden. En hij voegt eraan toe: « De arbeiders van de N.M.B.S. hebben er, naar mijn oordeel, een nog duidelijker belang bij. De interne organisatie van uw onderneming wil dat de financiële last van het herstel der arbeidsongevallen gedragen wordt door de sociale dienst... Ik twijfel er niet aan dat de op de arbeidsongevallen gerealiseerde besparingen voor andere sociale doeleinden zouden worden aangewend. Mijn kortstondig verblijf in uw midden zou me bijzonder aangenaam zijn indien mijn uiteenzetting, verre van u de indruk na te laten dat ze geïnspireerd was door het belang der patroons, u ervan overtuigd heeft dat ze enkel en alleen tot doel had beide partijen, patroons en arbeiders, te doen begrijpen dat het verkieslijker is te ijveren opdat het maximum van de meerwaarde van de arbeid aan de welvaart van de arbeiders ten goede zou komen. »

NA een korte inleiding waarin ook hij eraan herinnert dat de voorkoming van de ongevallen een factor van gezond beheer is voor de ondernemingen, zegt de H. Bormans dat de ongevallen de normale gang van het bedrijf zowel in menselijk als in economisch opzicht storen.

De storingen die ze verwekken zijn te wijten aan drie oorzaken :

- De constructieve fouten, die voorkomen op het gebied van het materieel en de bedrijfsmiddelen, wanneer de veiligheidseisen tijdens hun ontwerp of hun fabricage niet werden nageleefd ;
- De organisatorische fouten, wanneer de veiligheidseisen niet werden nageleefd tijdens de voorbereiding van het werk of van de produktie, b.v. door een gebrek aan individuele beschermingsuitrustingen ;
- De persoonlijke fouten van hen die niet weten, niet kunnen, niet willen bij de uitvoering van hun werk.

Indien er een van die fouten aanwezig is, dan ontstaat er een gevaarlijke toestand.

Die drie soorten van fouten, de H. Bormans noemt ze storingsbronnen, moeten systematisch uitgeschakeld worden. Daarvoor is een veiligheidsprogramma volstrekt onontbeerlijk. Volgens spreker zijn er in België slechts weinige ondernemingen die een veiligheidsprogramma opstellen ; over het algemeen stellen ze zich tevreden met improvisaties en het naleven van de wetgeving terzake.

Om de veiligheid te verzekeren, moet het programma gebaseerd zijn op drie imperatieven, te weten :

- de veilige constructie van de machines ;
- de opvoeding en vorming van het personeel ;
- de strenge handhaving der veiligheidsvoorschriften.

Het eerste punt betreft niet alleen de constructie van de machines, maar ook de veiligheidscriteria die van belang zijn bij de aankoop en de installatie van de machines. De ondervinding die na de installatie opgedaan wordt, moet de verantwoordelijke leiders eventueel ook zekere aanduidingen verschaffen.

In verband met de opleiding mag worden gezegd dat elk personeelslid voldoende moet worden voorbereid om zijn werk volledig veilig te kunnen uitvoeren, wat veronderstelt dat hij het kan uitvoeren met aangepast gereedschap en volgens veilige methoden en dat zijn zin voor samenwerking met de voorkoming van de ongevallen gestimuleerd wordt. Het is vooral tot de ontwikkeling van die coöperatieve geest en van een positieve houding ten opzichte van de problemen van de veiligheid dat een goede vorming moet bijdragen.

Nieuwe arbeiders moeten door drongen worden van die veiligheidsprincipes en daarna, periodiek, aan de veilige werkgewoonten herinnerd worden door vriendelijke gesprekken, korte conferenties en praktische demonstraties.

Wat nu de strenge handhaving van de voorschriften betreft, meent de H. Bormans dat dit derde imperatief van groot belang is om het personeel te helpen de veiligheidsregels voortdurend voor ogen te hebben, ze beter aan te voelen en ze toe te passen.

De H. Bormans vervolgt zijn uiteenzetting met beschouwingen die voornamelijk bestemd zijn voor de personen die verantwoordelijk zijn voor het technisch gedeelte van de voorkoming. Hier legt hij vooral de nadruk op de rol van de fysiologische maatregelen die moeten worden getroffen om het werk beter aan te passen aan de mens en om de voorwaarden van zijn arbeid, en bijgevolg van zijn gezondheid, te verbeteren.

Toespraak van de H. minister Bertrand, voorzitter van de Raad van Beheer van de N. M. B. S.

IK ben er de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen dankbaar om dat ze deze jaarlijkse uitreiking van de onderscheidingen aan de «Laureaten van de veiligheid» andermaal op luisterrijke wijze heeft georganiseerd.

Ik beschouw het als een voorrecht het woord tot U te richten om mijn oprechte waardering te betuigen voor de diepe zin van deze plechtigheid.

Samen willen we, inderdaad, naar jaarlijkse traditie, een boodschap brengen waaraan de huidige samenleving maar al te dikwijls onverschillig — en haast onberoerd — voorbijgaat, een boodschap die nochtans van overwegende en onmiskenbare menselijke betekenis is en die, als dusdanig, brede weerklank moet kunnen vinden, om aan te sporen tot bezinning en tot navolging.

Daarom, Mijnheer, wil ik de plechtigheid van vandaag zien als een bekroning en, terzelfder tijd, als een nieuw begin. Een bekroning van de vele verdienstelijke inspanningen die verder werden ontwikkeld om het begrip «veiligheid» nóg sterker en doelbewuster bij onze spoormannen te doen doordringen. Een nieuw begin om de initiatieven en inspanningen nóg beter te bundelen, de opgedane ervaringen nog ruimer ten nutte te maken, om nóg betere resultaten te mogen boeken in de bestrijding van de ongevallen.

De Nationale Maatschappij en haar personeel mogen er terecht trots op gaan dat het treinverkeer op ons spoorwegnet in zo'n hoge en bestendige mate van veiligheid onderhouden wordt dat, praktisch, geen dodelijke ongevallen meer te betreuren vallen. Maar dat verheugend resultaat brengt nog sterker op de voorgrond dat onze spoormannen het aan zichzelf verplicht zijn, met evenveel zorg en krachtadigheid bekommerd te zijn om hun eigen veiligheid, zowel op het werk als op de weg naar en van het werk. Het gaat hier om de vrijwaring van hun fysieke en zelfs psychische gaafheid, in een tijd waarin de curve van de ongevallen in zulke onheilspellende mate stijgt dat, zonder overdrijving, van een sociale plaag mag worden gesproken.

De statistieken over de verkeersongevallen zijn, op zichzelf, voldoende om een beeld op te hangen van al het leed dat zij elke dag veroorzaken. Dergelijke treurige balans, mogen noch kunnen we beschouwen als de losprijs die onafwendbaar en onvoorwaardelijk moet worden betaald voor de hedendaagse vooruitgang op technisch gebied.

De mens van deze tijd moet er ten volle van bewust blijven dat het leven dat hem is gegeven, het hoogste goed is dat hij heeft te bewaren en veilig te stellen, met al de middelen die te zijner beschikking staan.

Dáárom mag de veiligheidsactie zoals ze bij de N.M.B.S. is uitgegroeid tot lichtend voorbeeld worden gesteld. Zij getuigt ten overvloede van wat met zelftucht, met vrijwillig aanvaarde discipline, kan worden bereikt om de plaag van de ongevallen, daadwerkelijk en met goed gevolg, te bestrijden.

Andermaal wil ik de Directie van de Nationale Maatschappij van harte danken en gelukwensen omdat zij, werkelijk, geen moeite te groot acht en geen enkele mogelijkheid onbenut laat, dáár waar het er om gaat de veiligheid van haar personeel doelgericht te bevorderen.

Het verslag over de voorkoming van ongevallen in 1964, getuigt ten overvloede van de verbeteringen die de Nationale Maatschappij voortdurend bestudeert en bevordert, alsook van de talloze initiatieven die zij neemt en aanwakkert om, op het gebied van de veiligheid, optimale arbeidsvoorwaarden te scheppen.

Door haar waakzame aandacht te besteden aan een aangepaste voorlichting, aan het bevorderen van een gezonde wedijver, aan de toekenning van onderscheidingen en beloningen, opent zij de geesten en harten voor het volledige welzijn van haar actie ten bate van de veiligheid.

Deze actie, welke in hoge mate en essentieel menselijk is, moet niet alleen de spoormannen, maar ook de gemeenschap ten goede komen.

Zij strekt haar promotors en het voltalige personeel tot eer.

Zoals uw Directeur-Generaal, de Heer De Vos het onderstreept heeft, wint die actie nog aan doelmatigheid doordat ze steunt op de ondervinding, verworven in de private industrie, en zich ontwikkelt in samenwerking met de netten van andere landen.

De opmerkelijke uitzettingen van de HH. Lecomte en Bormans bewijzen ons de wezenlijkheid van die samenwerking.

Het is niet vermetel te verklaren dat al die inspanningen met succes zullen worden bekroond.

Ik zal hier de lange opsomming van de bekomen resultaten niet herhalen, maar ik wil enkele cijfers citeren die me in het jaarverslag bijzonder getroffen hebben. In elf jaar is het aantal ongevallen waarvan het werklidende personeel het slachtoffer was, van 9.800 tot ongeveer 1.200 gedaald;

het aantal verletdagen voor datzelfde personeel is van meer dan 80.000 tot minder dan 25.000 teruggelopen. Vooral het aantal dodelijke slachtoffers op de plaats van het werk is trapsgewijze verminderd: in plaats van 24 doden, jaarlijks, vóór de veiligheids campagne, betreuren wij er nog 5 in 1964. Andere merkwaardige vaststelling: op de weg naar en van het werk, bedraagt, voor de Maatschappij, het percentage van de slachtoffers van een ongeval, de helft van dat der arbeiders van het rijk. Dit resultaat is bijzonder sprekend, want het bewijst dat, zelfs buiten het toezicht van de onmiddellijke chefs, de mannen van het spoor de principes en de consignes naleven die hen in zake de voorzichtigheid werden ingeprint.

Het is dan ook met een oprechte voldoening dat ik al de bewerkers van een dergelijke overwinning feliciteer: de hogere overheid van de Maatschappij, de Heer Directeur-Generaal en zijn medewerkers van al de directies en van al de werketels die waken over het naleven van de veiligheidsvoorschriften.

Graag breng ik ook welverdiende hulde aan de leden van de veiligheidscomités en veiligheidsdiensten en aan de aigevvaardigden van de personeelsorganisaties die de tijd vinden en de moed opbrengen om, buiten hun normale werkzaamheden zich te buigen over de dagelijkse problemen die de veiligheid en de hygiëne aanbelangen.

In het bijzonder gaan mijn gelukwensen naar de grote schare van uitvoerders die door hun tucht, hun onderwerping aan de veiligheidsvoorschriften, zelfs wanneer deze moeilijkheden opleveren, de stillbewerkers zijn van die uitzonderlijk mooie uitslagen.

Aan allen mijn felicitaties, mijn dank en mijn wens tot volharding op de ingeslagen weg!

Veiligheid der exploitatie

Zevenenvijftig van onze belangrijkste instellingen hebben, in 1964, deelgenomen aan de derde veiligheidswedstrijd van de exploitatie. Meer dan 10.000 bedienden (van E., M.A. en E.S.) waren betrokken bij die campagne welke door de Algemene Directie werd gevoerd om de strijd tegen de botsingen en de ontsporingen te steunen. Het aantal ongevallen dat in aanmerking werd genomen voor deze wedstrijd is, in de loop van 1964, verminderd met 12 % ten opzichte van het voorgaande jaar.

Elf instellingen ontvingen de « Vlag van de Veiligheid der exploitatie » : de stations Ronet, Kortrijk, Brussel-Zuid, Athus, Gent-Zeehaven, Arlon, Denderleeuw, Dendermonde en Ottignies ; de tractiewerkplaatsen Ronet en Kortrijk.

Zevenentwintig bedienden mogen naar Oostenrijk reizen ; zij zullen bij loting aangeduid worden in de best gerangschikte instellingen ; dit zijn, naast de reeds geciteerde : de stations Kinkempois, Leuven en Liège-Guillemins ; de werkplaatsen Monceau en Latour.

Andere instellingen hebben zich eveneens door noemenswaardige inspanningen onderscheiden : de stations Gent-Oost, Oostende, Stockem, Mons, Muizen en Merelbeke en de tractiewerkplaatsen Brussel-Zuid en Antwerpen-Dam.

Laten wij allen feliciteren die zich inzetten voor de bescherming van de lichamelijke gaafheid van hun collega's en van de reizigers, alsmede voor de goede faam van het spoor en zijn personeel !

Het Nationaal orkest der Spoormannen
en de « Chanteurs du Rail ».

Om beurten hebben de HH. Minister, de Directeur-Generaal en de Directeurs de laureaten gefeliciteerd.

